

Jaroslava Hofmanová

LÁSKA NENÍ
MINULOST

*Láska není
minulost*

PRAHA 2007

Jaroslava Hofmanová: Láska není minulost

Vydání první.

Copyright © 2007 Jaroslava Hofmanová

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10,

www.baronet.cz v roce 2007 jako svou 1194. publikaci.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.

Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-334-

BARONET

Praha 2007

JAROSLAVA HOFMANOVÁ

*Láska není
minulost*

Sedím stále na zemi v místnosti, kde mě opustila moje dcera Valentýna po velké hádce, když jsem ji načapala s jejím klukem Leošem v posteli. Vmetla mi do tváře spoustu věcí, které bych nejraději zametla pod koberec. Potom utekla. Chvíli jsem neměla sílu se pohnout, ale najednou do mě vjel pořádný vztek. Kdyby tak měla otce, který by ji přehnul přes koleno! Nemá žádného. Její otec zemřel a já jsem na všechno sama.

Moje jediné dítě se v šestnácti letech tahá s dospělým chlapem! S doktorem o deset let starším, který by mohl mít rozum a najít si sobě rovnou partnerku! Vyskočila jsem podrážděně z podlahy a řítila se kvapem k telefonu.

Vytočila jsem číslo do ordinace Leošova otce, který byl stejně jako syn lékařem. Nervózně jsem klepala prstem do desky stolečku, než zdravotní sestřička Kateřina v jeho soukromé psychiatrické praxi zvedla milostivě sluchátko.

„Ordinace doktora Pelikána!“ zašveholila sladce.

„Hartmanová,“ zasyčela jsem nebezpečně.
„Je tam Filip?“

„Ano. Ale má návštěvu,“ podotkla dívka spěšně.

„Koho?“ zeptala jsem se v domnění, že už do ordinace dorazil Leoš, nebo Valentýna.

„To jistě není vaše starost, paní Hartmanová,“ odpálkovala mě slušně Katka.

„Je tam moje dcera?“ upřesnila jsem zbytečně.

„To vám bohužel nemohu sdělit,“ pokračovala bryskně.

„Slečno, jedná se o velice důležitou věc!“ zaječela jsem nepřítčně do aparátu.

„Pokud jde o život...“,“ řekla dívka posměšně.

„To jde,“ podotkla jsem nasupeně.

„Já vám pana doktora předám,“ prohlásila nakonec a já jsem pěstí zabušila do stolu, div jsem ho nerozbila.

„Doktor Pelikán,“ ozvalo se na druhém konci drátu zdvořile a já si přála vidět jeho tvář, až mu sdělím, co se stalo.

„Filipe, musím s tebou mluvit!“ zdůraznila jsem.

„Simono, mám zde pacienta...“

Nenechala jsem ho domluvit. „Přistihla jsem Leoše a Valentýnu.“

Na okamžik se na druhé straně rozhostilo ticho.

„Jak to myslíš, přistihla?“ zeptal se naléhavě.

„V posteli,“ zahulákala jsem teatrálně.
„V mém domě!“

„Moment,“ řekl do sluchátka, které vzápětí oněmělo.

On mi ten telefon snad položil! No to je už příliš!

Vytukala jsem na číselníku opět nějaké numero, ale v uších se mi ozýval pouze tón, který oznamoval, že číslo je obsazené, nebo sluchátko vyvěšené! Neznala jsem se vzteky. Seběhla jsem dolů po schodech, vklouzla do kozaček a uvědomila si, že mám zaseklý zip. Vztekle jsem jimi mrskla do kouta a vyhrabala v botníku kotníčkové boty z loňské zimy. Musím si koupit nové.

Dveře do ordinace byly dokořán.

Nakoukla jsem zvědavě dovnitř a spatřila okatou Kateřinu, jak něco zapisuje do karty pacienta. Hned mě poznala a okamžitě vyskočila na své dlouhé štíhlé nožky. „Pan doktor tu již není!“ oznámila mi prostě a napjatě očekávala moji reakci.

Tahle odpověď mě znechutila. Jak to? Před chvílí jsem s ním mluvila! Že by přede mnou prachspřestě utekl? To by mu bylo podobné! Znáám Filipa dost dobře. Než se moje dcera narodila, chodili jsme spolu. Byl to můj milenec číslo jedna a nikdy na něj nebyl spoleh.

„Kde je?“ ptám se dotčeně, s velkou chutí

té holce vyškrábat kukadla, lemovaná modře namalovanými řasami.

Soustředěně nakrčila malý nosánek. „Musel odejít.“

To bylo všechno. Posadila se ke stolu a věnovala se psaní.

„Kam šel?“ naježila jsem se výhružně.

Dívka ustala ve své činnosti. „Odvolali ho k nutnému případu. K sebevrahovi, co chce skočit ze železničního mostu,“ pokračovala vážně. Doufám, že si ta holka ze mě nedělá legraci.

Takže co dál? Vyšla jsem na denní světlo, na ulici, která se mi ještě ráno zdála příjemně podzimní. Nyní byla celá šedivá. Tlející listí tančilo ve větru, z nebe padala hustá mlha a počasí připomínalo dušičkový den. Zase mě začal bolet zub, který mi ráno lékařka vyčistila. Možná mě bolel celou tu dobu a já ho pod tíhou událostí ignorovala. V břiše mi kručelo a žaludek mi oznamoval, že od rána nic nepozřel. Také se pořádně ozýval. Škrundalo v něm na celou ulici. Kdyby nejezdila auta, vynikla by tahle moje vnitřní hudba s celou parádou. Možná by nebylo od věci něčím se zasytit.

Zastavila jsem se před obchodem s nápisem *Chléb pečivo*, vteřinu zaváhala a potom vešla

dovnitř. Kluk, který stál za pultem, si mě přátelsky prohlížel. „Co si dáte?“ zeptal se zdvořile.

Rozhlédla jsem se po prostorném krámu a můj zrak padl na tvarohový šáteček. I přes to, že už bylo odpoledne, vypadal lákavě. „Dva tyhle kousky,“ ukázala jsem na pečivo a uvědomila si, že jsem řekla dva, což znamenalo, že automaticky myslím na Valentýnu. Jsem zvyklá kupovat všechno i pro ni.

Chlapec s černými kučeravými vlasy a černýma očima nemotorně vzal do ruky kleštičky, kterými šátečky vsunul do rozevřeného mikrotenového sáčku. „Ještě něco, paní Hartmanová?“ otázal se opět slušně.

„My se známe?“ řekla jsem překvapeně.

Zaváhal. „No... jste maminka Valentýny, ne? Chodil jsem s ní do školy.“

Mlčky jsem si ho prohlížela. Ovšem, to je přece Vojta! Že jsem ho hned nepoznala. Jaký se z něj vyloupl pěkný kluk, říkám si.

„Už vím,“ mile jsem se usmála. „Kde se tedy bereš?“

„Pomáhám mamce,“ odpověděl a začal na kalkulačce sčítat dvakrát šest padesát. Položila jsem na pult tři pětikoruny. „To je dobrý...“

Shrnul je do zásuvky ve stole. „Děkuji. Jsem rád, že jsem vás viděl. Vypadáte moc dobře!“ zalichotil mi.

Udělalo mi to radost a malinko jsem pookřála. „Na shledanou,“ pozdravila jsem – a ve dveřích se srazila s Valentýnou.

Chvilí jsme si jedna druhou měřily. Pro-

mluvila jsem první. „Kde jsi byla? Hledám tě...”

Sklonila hlavu a mlčela. Celá se třásla zimou. Neměla taky skoro nic na sobě.

„Jdeš domů?“ ptám se a otáčím se, jestli nás Vojta nesleduje. Obsluhoval jiného zákazníka a nevnímal nás.

„Jdu si koupit něco k jídlu,“ hlesla po chvíli dcera a vešla dovnitř.

„Počkám na tebe,“ zamumlala jsem a nenapadlo mě říct, že jsem jí už něco koupila.

Podupávala jsem venku asi tři minuty a vzpomněla si, že obchod má ještě jeden východ.

Ze strachu, aby mi Valentýna zase nezmizela, jsem se vrátila dovnitř.

Dcera byla právě na řadě.

„Jak se ti tu líbí?“ slyším její hlas, když oslovila bývalého spolužáka.

„Nic moc. Jsi první hezká holka, co sem od rána vstoupila,“ zažertoval Vojta. „Jinak tady nakupují samý starý harapice,“ pokračoval přátelsky. „Zrovna teď tu byla tvoje máma.“

Podíval se na mě a zarazil se. Valentýna se rozesmála.

Semkla jsem pohotově rty a otočila se k nim zády.

Nevěděla jsem, kde začít. Co mám říct? Týna seděla na sedací soupravě schoulená do klubíčka. Nos měla zarudlý od častého smrkání

a oči oteklé. Dvakrát si kousla do koláčku a pak ho bez zájmu položila na desku konferenčního stolečku. Pořád setřásala drobečky z chlupaté deky, do níž jsem ji zabalila, aby se netřásla zimou.

„Musíme si promluvit.“ Slyším se, jak komentuji atmosféru hustou tak, že by se dala krájet.

„Ano,“ povzdechla odevzdaně. „Musím ti něco říct.“

„Ne,“ přerušila jsem ji. „První já. Musíš se s tím klukem rozejít, rozumíš! Je to dospělý člověk, který jen využívá tvého mládí! Doktorů to se sestrami málokdy myslí vážně. Většinou si jen chtějí užít někde v kamrlíku při noční. Věř mi. Děláám sestru v nemocnici řadu let!“

Neodpovídala a v zelených očích se jí zračilo, že je duchem nepřítomna.

„Posloucháš mě, miláčku?“ zašeptala jsem měkce. Přišlo mi jí líto. Vypadala jako nevinost sama. Už jsem zapomněla, jak se vynořila nahá ze svého pokoje, kde na ni čekal v posteli Leoš.

Je přece jen hrozně mladá, říkám si. Je ještě naivní. Kdyby se mi tak podařilo zbavit ji vlivu toho přechytralého doktůrka! „Už můžu?“ slyším Valentýnu.

Vrátila jsem se zpět do reality. Musím správně volit slova, protože je zřejmé, že Valentýna je zamilovaná dětskou láskou, která bývá nebezpečná. „Co jestli můžeš?“ ptám se nechápavě.

„Mluvit,“ pravila klidně.

„Ale jistě, zlatíčko, řekni mi, co máš na srdci.“ Překypuji sladkými řečmi, protože mám radost, že je moje holčička ochotná komunikovat.

„Jsem těhotná,“ svěřila mi prostě a se mnou se zatočil svět.

Chytla jsem se za bolavou tvář. Potom jsem vyndala pomaličku z kabelky, která se válela vedle křesla, neotevřenou krabičku cigaret. Vsunula jsem ji opatrně do koženého pouzdra, rozbalila celofán i staniol a vytáhla bílou cigaretu. Marně jsem hledala zapalovač. Nakonec jsem celý obsah kabelky vysypala na stolek, ale zapalovač jsem nenašla. Vložila jsem tedy retko do úst a vstala. Dcera mě bázně pozorovala. Došla jsem do kuchyňky a spatřila „oheň“ na stole, kde jsem ho zřejmě zapomněla dopoledne, když jsem „šmírovala“ Valentýnu. Pečlivě jsem si zapálila a labužnický vdechla kouř. Stále jsem vstřebávala informaci, kterou mi dcera sdělila a kterou jsem odmítala přijmout. Vrátila jsem se do obývacího a posadila se naproti ní. Popel z cigarety jsem odklepla do prázdného hrnečku od čaje.

„Cože jsi to říkala?“ ptám se, abych se přesvědčila, jestli jsem dobře slyšela anebo si Valentýna dělala legraci. Příliš srandovně tedy nevypadala.

„Jsem těhotná,“ opakovala a nehnula přitom ani brvou.

V mozku se mi ozval varovný signál. „Jak dlouho?“

„Nevím,“ pokračovala pasivně.

„Co to znamená nevíš?“ táži se vzrušeně a cítím, jak se mi zrychluje dech i tep.

„To znamená, že asi tak dva nebo tři měsíce,“ odpověděla a mně se zatmělo před očima.

„To ne. To nemyslíš vážně, Týno, máš rozum?“

„Mám Leoše ráda,“ prohlásila.

Prudce jsem oddychovala a marně si lámala hlavu, jak na tohle odpovědět. „Kdo všechno to ví?“

„Zatím jen ty a já,“ zašeptala.

Stojím „na koberečku“ v pracovně ředitele nemocnice, mého milence číslo dvě, dívám se do jeho hladce oholené tváře, vdechuji citlivým nosem drahou kolínskou a přepadá mě nostalgie. V mysli se vynořily společné vzpomínky na dny, kdy jsme se tajně milovali na mojí chaloupce. Jak je to dávno, co jsem tyhle hnědé oči milovala? A jak dlouho, co vyměnil naši lásku za kariéru? Aby se z obyčejného lékaře stal ředitelem nemocnice, spřáhl se za mými zády s Filipovou bývalou ženou. Mají se doopravdy rádi? Erika má kontakty. Filip vždycky říkal, že je v posteli chladná jako kámen. Myslí si to i Honza?

„Včera mi pohrozila hlavní sestra vyhazovem z práce. Jdu to vysvětlit,“ vydechla jsem.

Honza si utáhl uzel na barevné kravatě a konečně se odlepil od okna. „Já tě, Simono,

varoval. Včera tě chytly, jak sis nesla domů oběd. Abych to upřesnil, nejednalo se o jeden, ale o tři. A zaplacený jsi neměla, jak jsem již řekl, ani jeden.“

Seděla jsem, ruce složené v klíně, a povytáhla užasle obočí. „A za tak malý prohřešek mě vyhodíš ze zaměstnání?“ ptám se smutně.

Honza se zamračil. „Jako vždycky bereš všechno na lehkou váhu. Už jsem propustil zaměstnance za daleko menší prohřešky.“

„U mě uděláš snad výjimku!“ lísala jsem se.

„A proč bych měl? Nic ti nedlužím.“

„Ten oběd mi nandaly do kastrůlků kuchařky. Já neviděla, kolik mi tam toho daly. A to, že jsem jídlo neměla zaplacené, za to také nemohu.“

„Ano?“ Honza nehnul ani svalem v obličeji. Předvedl mi kamennou tvář, kterou jsem dobře znala.

„Nestihla jsem ho zaplatit, protože mě rozbolel zub. Byla jsem akutně na ošetření. Ostatně, můžeš si to ověřit. Dokonce mám i potvrzenou propustku. Příště už se to nestane.“

Vzal mě za ruku. Padla jsem vyčerpaně hlavou na jeho hrud' a rozplakala se. Pustil moji ruku a pohlídl mě levačkou chlácholivě po vlasech. Zvedla jsem hlavu a zadívala se na něj skrz závoj slz, které rozpouštěly moji řasenku a v černých pramíncích mi stékaly po tvářích. Honza mě stále hladil, a nedbaje, že mu slzami zmáčím krémovou nažehlenou košili, mě začal vášnivě líbat.

Filip vpadl do mojí kanceláře, právě když jsem snídala suchou housku, kterou jsem si zakoupila cestou do práce, a se závistí pozorovala svoji podřízenou, dietní sestru Magdu, jak se nevybíravě cpe hromadou šunkového salámu, plátkového sýra a rajčaty určenými do leča, které uzmula v nemocniční kuchyni. „Víš, Magdičko,“ zavrčela jsem, „tohle si, prosím tě, odvykni.“

Polkla, až jí zaskočilo, a rozkašlala se. „A co, paní vedoucí?“ otázala se naivně.

Ukázala jsem na hromadu jídla. „Tohle přece. Najez se v kuchyni a nenes mi to do kanceláře. V kuchyni jako nevidím, co sníš, ale tady to nemohu přehlédnout!“

Dívka zavětrila. „Průšvih?“

„Ten budeš mít, když mě neposlechneš!“ ukončila jsem rozmluvu a v tom okamžiku vešel Filip bez klepání do místnosti.

Vypadal elegantně, ostatně jako vždycky. Shodil z vlasů semišovou kšiltovku a rozpnul si černou bundu s kožešinovým límcem. Potom se bez pozdravu a bez vyzvání rozvalil v pohodlném křesílku určeném pro hosty. Taková drzost! Nevěřila jsem vlastním očím. „Miláčku, nedoběhla byste se podívat do kuchyně, co se vaří k obědu?“ požádal Magdu, která ještě kuckala.

„Máme dnes lečo, pane doktore,“ odvětila a mě překvapilo, že Filipa zná. Nepracoval přece v nemocnici.

„Vážně?“ podivil se. „Neskočila byste se tedy třeba projít? Musím vyšetřit tady vaši nadřizenou. Jo?“

Magda mě požádala očima o souhlas. Kývla jsem neznatelně hlavou, a tak odešla.

„Co kafe? Nebylo by?“ zeptal se Filip.

„Nebylo,“ zavrčela jsem nasupeně. „Co chceš?“

„Já nic. Tys něco snad chtěla, ne?“

Mlčím. Valentýna se vrátila domů a s potra-tem souhlasí, tak co?

„Chtěla, ale včera. Dnes už ne.“

Podíval se na hodinky. Potom sáhl do kapsy u modré košile s rozhalenkou a vyndal z ní malou krabičku, kterou mi hodil na stůl, přímo na rozevřený jídelní lístek.

„Co je to?“ otázala jsem se vcelku zbytečně, neboť jsem si jednoduše přečetla na obale nápis NEUROL.

„To jsou léky na nervy. Potřebuješ je jako sůl.“

„Hele, odešel jsi, když jsem s tebou chtěla mluvit o našich dětech. Vyřešila jsem to bez tebe. A ty řekni Leošovi, ať nechá Valentýnu na pokoji, ano?“

Vyskočil beze slova z křesla v okamžiku, kdy otevřela dveře Magda. Zarazila se hned, jakmile si všimla, že návštěva ještě neodešla.

„Můžu?“ špitla nesměle.

Filip si oblékl bundu a obdařil ji ohnivým úsměvem. „Kávu jsem nedostal. Co kdybych vás, slečno, na ni pozval? Co děláte dneska večer?“